

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 122/2022
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 4. července 2022

ŽADATELKA: [REDACTED]

Vážená paní [REDACTED]

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 28. 06. 2022, Vám v příloze zasílám v anonymizované podobě rozhodnutí zdejšího soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec:

4 T 35/2017-362, 31 To 227/2017-390, 4 T 35/2017-432, 31 To 386/2018-457.

příloha: 4x

S pozdravem

Mgr. Roman Kotátko v. r.
předseda soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Zuzana Koppanová.

USNESENÍ

Samosoudkyně Okresního soud v České Lípě rozhodla dne 18. dubna 2017 v trestní věci obviněného [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] v [REDAKCE] [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] pro přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, **takto:**

Podle § 314c odst. 1 písm. a) trestního řádu se z důvodu uvedeného v § 188 odst. 1 písm. b) trestního řádu a § 171 odst. 1 trestního řádu, trestní věc obviněného

[REDAKCE] [REDAKCE]

[REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] v [REDAKCE] [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]

pro skutek spočívající v tom,

dne 24. 11. 2011, jako v té době podílový spoluvlastník nemovitosti, rekreačního domku, číslo evidenční [REDAKCE] na pozemku parcelní číslo [REDAKCE] jehož součástí uvedená stavba rekreačního domku byla, v katastrálním území [REDAKCE] u [REDAKCE] [REDAKCE] na vstupní dveře do této nemovitosti sám a svévolně osadil kovovou petlici s vlastním visacím zámkem, čímž záměrně, neoprávněně znemožnil užívání uvedené nemovitosti [REDAKCE] [REDAKCE] jako dalšímu spoluvlastníku této nemovitosti, přičemž klíče od tohoto nového zámku tomuto i přes výzvy nikdy nepředal do dne 11. 4. 2015, kdy došlo k požáru uvedené stavby a jejímu následnému kompletnímu zničení, kdy tento stav neoprávněného bránění v užívání nemovitosti trval až do dne 26. 5. 2015, tedy do právní moci rozsudku odvolacího Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, pod sp. zn. 29Co 322/2014-663, ze dne 31. 3. 2015, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v České Lípě, jednací číslo: 15 C 320/2011-449, ze dne 6. 2. 2014 o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k uvedené nemovitosti, kdy tímto jednáním tedy v uvedené době a na uvedeném místě záměrně neoprávněně bránil v užívání předmětné nemovitosti oprávněné osobě, poškozenému [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] - [REDAKCE]

postupuje

k projednání Městskému úřadu Česká Lípa, neboť skutek, by mohl být posouzen jako přešůpek proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přešůpcích.

ODŮVODNĚNÍ

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v České Lípě podal dne 31. 3. 2017 na obviněného obžalobu pro shora uvedený skutek, kvalifikovaný jako přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 odst. 2 trestního zákoníku

Podle § 314c odst. 1 trestního řádu samosoudce obžalobu a návrh na potrestání posoudí z hledisek § 181 odst. 1 trestního řádu a § 186 trestního řádu, přičemž podle výsledku přešůkumání rozhodne dle § 188 odst. 1 písm. b) trestního řádu, dle něž se věc postoupí jinému orgánu za podmínek § 171 odst. 1 trestního řádu. Podle § 171 odst. 1 trestního řádu se věc postoupí jinému orgánu, jestliže výsledky přešůkurného řízení ukazují, že nejde o trestný čin, že však jde o skutek, který by mohl být jiným přešůkurným orgánem posouzen jako přešůpek.

Oproti obžalobě, která ve výše uvedeném skutku spatřuje přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, dospěl soud k závěru, že nejde o trestný čin, žalovaný skutek by však mohl být Městským úřadem Česká Lípa posouzen jako přestupek proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se dopustí ten, kdo úmyslně neoprávněně užívá cizí majetek. K tomuto závěru soud dospěl na základě následujících úvah.

Podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Objektem trestného činu dle § 208 odst. 2 trestního zákoníku je zájem na ochraně nerušeného užívání domu, bytu nebo nebytového prostoru oprávněnou osobou. V uvedeném případě bylo nutné nejen zkoumat, zda došlo k naplnění znaků skutkové podstaty přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytového prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, ale přihlédnout i k shora uvedené zásadě subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu „ultima ratio“. Jinými slovy, soud v této věci zkoumal, zda shora popsání jednání obviněného dosahuje takové společenské škodlivosti, že nepostačuje v daném případě uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, přičemž shledal, že tomu tak není.

Soud při své úvaze přihlédl ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, kdy v v době spáchání skutku, tedy ode dne 24. 11. 2011 až do 31. 3. 2015, tedy do dne právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, č.j. 29 Co 322/2014-663, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v České Lípě, č.j. 15 C 320/2011-449, ze dne 6. 2. 2014, nebyla právní situace týkající se užívání práv spoluvlastníků nemovitosti, jednoznačně určena. Proto jak obviněný, tak i poškozený mohli mít v dané situaci za to, že jsou oprávněni nemovitost užívat s tím, že druhému spoluvlastníku toto právo chybí. V dané situaci tak obviněný v době, kdy se jednání dopustil, nemohl důvodně předpokládat, že jeho o jednání je trestné (viz. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 469/04, ze dne 2. 6. 2005). Soud má tak za to, že osazení nemovitosti kovovou petlicí s visacím zámkem nepředstavuje v případě obviněného takové jednání, které by, byť formálně znaky skutkové podstaty přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 odst. 2 trestního zákoníku naplňuje, dosahovalo intenzity potřebné pro dosažení roviny trestního práva. I přesto, že popsání jednání obviněného naplňuje formální znaky skutkové podstaty přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, nedošlo v tomto konkrétním případě ke spáchání uvedeného přečinu, neboť chybí naplnění jeho materiální stránky, tedy výše popsání jednání obviněného nevykazuje potřebný stupeň společenské škodlivosti, a není tak bez dalšího způsobitelné ohrozit zájem chráněný trestním zákonem.

Na základě výše uvedeného má soud za to, že skutek popsáný v obžalobě je jedním z případů, kdy je nutné, aby soud přihlížel v konkrétním případě ke stupni společenské škodlivosti stíhaného jednání, kde postačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Z výše uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je ve výroku usnesení uvedeno.

Poučení: Proti tomuto usnesení může státní zástupce a obviněný do **tří dnů** od jeho oznámení prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě podat stížnost, o které by rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci. Stížnost má odkladný účinek.

V České Lípě dne 18. dubna 2017

JUDr. Blanka Fedorková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

USNESENÍ

Samosoudkyně Okresního soudu v České Lípě rozhodla dne 23. května 2018 v trestní věci obviněného [REDAKCE] v [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE] - [REDAKCE] takto:

Podle § 283 písm. d) trestního řádu se návrh obviněného [REDAKCE] na povolení obnovy řízení **zamítá**.

ODŮVODNĚNÍ

Obviněný [REDAKCE] požádal o povolení obnovy řízení, neboť se dle jeho názoru objevily v jeho trestní věci zásadní skutečnosti, které ve spojení s již dříve uváděnými skutečnostmi mohou odůvodnit příznivější rozhodnutí soudu v jeho věci podle § 172 odst. 1 písm. a) nebo b) trestního řádu. Tvrdí, že skutek uvedený v obžalobě se nejen nestal, ale navíc nemohl být vůbec protiprávním jednáním ani přestupkem. Nové skutečnosti obviněný dovozuje z toho, že dne 16. 2. 2018 u Obvodního soudu pro Prahu I. v jeho civilní věci proti žalovanému [REDAKCE] vedené pod sp. zn. 41 C 5/2014, jeho manželka, svědkyně [REDAKCE] vypověděla tak, že svou výpověď jednoznačně vyvrátila skutečnosti uvedené v obžalobě a z její výpovědi lze dovodit příznivější důsledky pro posouzení trestní věci obviněného. Objevil se tedy podle obviněného nový důkaz s naprosto jinou intenzitou, svědecká výpověď je naprosto něco jiného než podání vysvětlení, i s jinou kvalitou. Obviněný dále namítá, že tato svědkyně v posuzované trestní věci vůbec nevypovídala a v přípravném řízení nebyla vyslechnuta za účasti obhájce. Navrhl proto, aby bylo vydáno usnesení, kterým bude povolena obnova řízení, které skončilo pravomocným usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 18. 4. 2017, č. j. 4 T 35/2017-362, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 4. 8. 2017, č. j. 31 To 227/2017-390.

Soud ve věci nařídil veřejné zasedání, v rámci něhož byl obviněný vyslechnut a uvedl, že s odkazem na svůj návrh na povolení obnovy řízení spatřuje nové skutečnosti ve výpovědi, které v rámci civilního řízení u Obvodního soudu pro Prahu I. vypověděla jeho manželka, [REDAKCE] s tím, že tato svědkyně nebyla v přípravném řízení vyslechnuta za účasti jeho obhájce, ač o to obhájce výslovně žádal. Dalším důvodem pro povolení obnovy řízení je podle obviněného skutečnost, že ve věci vyslechnutá svědkyně, soudní znalkyně [REDAKCE] nebyla ve věci zproštěna povinnosti mlčenlivosti vůči obviněnému jako zadavateli znaleckého posudku, její výslech podle § 158 odst. 6 trestního řádu byl tedy proveden v rozporu s trestním řádem, a přesto se její výpověď stala podstatnou součástí obžaloby. Obviněný rovněž vyjádřil domněnku, že trestní řízení proti jeho osobě bylo vedeno nezákonně a kabinětně, je nestandardní, aby obhájce obviněného nebyl o úkonech orgánů činných v trestním řízení vyrozuměn, pokud o to požádá.

Ve veřejném zasedání byla dále vyslechnuta svědkyně [REDAKCE] která uvedla, že spolu s obviněným z úkrytu v blízkosti rekreačního domku pozorovali [REDAKCE] a oba osobně viděli, jak právě on na vstupní dveře rekreačního domku montuje kovovou petlici s visacím zámekem.

Usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 18. 4. 2017, č. j. 4 T 35/2017-362, které nabylo právní moci dne 4. 8. 2017, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 4. 8. 2017, č. j. 31 To 227/2017-390, byla trestní věc obviněného ██████████ ██████████ postoupena k projednání Městskému úřadu Česká Lípa, neboť zde uvedený skutek by mohl být posouzen jako přestupek proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Usnesením Městského úřadu v České Lípě, odboru správního ze dne 5. 12. 2017, č. j. 782/2017, které nabylo právní moci dne 5. 12. 2017, byla postoupená trestní věc odložena, neboť dne 27. 11. 2017 odpovědnost za přestupek zanikla. Soud dále zamítl pro nadbytečnost návrh obviněného na doplnění dokazování spisem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 41 C 5/2014, neboť ██████████ ██████████ byla k okolnostem odůvodňujícím obnovu řízení v jeho trestní věci vyslechnuta i ve veřejném zasedání.

Po provedeném dokazování zaměřenému ke zjištění skutečností odůvodňujících povolení obnovy řízení má soud za to, že v návrhu na povolení obnovy řízení nebyly předloženy, ani během výpovědi obviněného a jeho manželky ve veřejném zasedání nebyly zjištěny žádné nové zásadní skutečnosti ani důkazy, které by samy o sobě nebo ve spojení s již dříve uváděnými skutečnostmi a důkazy mohly odůvodnit jiné rozhodnutí soudu ve věci obviněného. Z jeho výpovědi je evidentní, že hlavním důvodem jeho žádosti o obnovu řízení je snaha, aby soud důkazy a skutečnosti hodnotil jiným, novým způsobem, než tomu bylo v již pravomocném usnesení. K tomu soud dodává, že obviněný má nesprávně za to, že o skutku uvedenému v obžalobě bylo již meritorně rozhodnuto, neboť jak plyne z citovaného rozhodnutí Městského úřadu v České Lípě, odboru správního, ze dne 5. 12. 2017, č. j. 782/2017, byla jeho postoupená trestní věc odložena, neboť dne 27. 11. 2017 odpovědnost za přestupek zanikla. Usnesením zdejšího soudu tak bylo jednání obviněného pouze vyhodnoceno tak, že se může jednat o jednání přestupkového charakteru.

Ani ve svém návrhu na povolení obnovy řízení, ani ve své výpovědi ve veřejném zasedání obviněný nepředložil žádné takové nové skutečnosti a důkazy, které by byly takové povahy, že by byly způsobilé hodnocení povahy posuzované věci soudem o tom, že posuzovaný skutek nedosahuje intenzity esenciální pro trestněprávní rozměr, změnit. Pokud jde o výpověď manželky obviněného, ██████████ ██████████ v přípravném řízení, byla dle názoru soudu provedena způsobem odpovídajícím trestnímu řádu, přičemž soud z ní při svém rozhodnutí ve věci nevycházel, neboť se ve věci nekonalo hlavní líčení tak, aby mohla být tato svědkyně vyslechnuta nebo se souhlasem státního zástupce a obžalovaného přečten úřední záznam o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu. Pokud jde o obsah výpovědi svědkyně ██████████ ██████████ ve veřejném zasedání, zde uvedené skutečnosti jsou pouze opakováním tvrzení obviněného o tom, že závoru umístil na rekreační objekt pan ██████████ což viděli z úkrytu spolu s obviněným, a nelze je označit za nové. Shora uvedené plně dopadá i na výpověď další svědkyně ██████████ ██████████ neboť ani z její výpovědi soud při svém rozhodnutí nevycházel, a svědkyně byla v přípravném řízení vyslechnuta způsobem odpovídajícím § 158 odst. 6 trestního řádu k okolnostem zadání a zpracování příslušného znaleckého posudku, nikoli k jeho závěrům. K dalším tvrzeným skutečnostem obviněného ohledně postupu orgánů činných v přípravném řízení pak soud dodává, že v něm neshledal žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že by bylo provedeno účelově a v rozporu s trestním řádem.

Soud tedy na závěr uvádí, že obviněný ██████████ nevedl žádné nové skutečnosti a důkazy, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení s důkazy a skutečnostmi již známými, odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci, tak jak je stanoveno v § 278 odst. 1 trestního řádu, proto byl jeho návrh na povolení obnovy řízení zamítnut.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vítková.

Poučení: Proti tomuto usnesení je možno **do tří dnů** od jeho oznámení podat stížnost, a to prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě. O stížnosti by rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec.

Česká Lípa 23. května 2018

JUDr. Blanka Fedorková v.r.
samosoudkyně

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 4. srpna 2017 v *trestní věci obviněného* [REDAKCE] [REDAKCE], *o stížnosti státního zástupce Okresního státního zastupitelství v České Lípě, proti usnesení Okresního soudu v České Lípě* ze dne 18. dubna 2017, č.j. 4 T 35/2017–362, *t a k t o :*

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnost z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením soud prvního stupně postoupil podle § 314c odst. 1 písm. a) trestního řádu z důvodu uvedeného v § 188 odst. 1 písm. b) trestního řádu a § 171 odst. 1 trestního řádu trestní věc obviněného [REDAKCE] pro skutek spočívající v tom, že

dne 24. 11. 2011, jako v té době podílový spoluvlastník nemovitosti, rekreačního domku, číslo evidenční [REDAKCE] na pozemku parcelní číslo [REDAKCE] jehož součástí uvedená stavba rekreačního domku byla, v katastrálním území [REDAKCE] na vstupní dveře do této nemovitosti sám a svévolně osadil kovovou petlici s vlastním visacím zámkem, čímž záměrně, neoprávněně znemožnil užívání uvedené nemovitosti [REDAKCE] jako dalšímu spoluvlastníku této nemovitosti, přičemž klíče od tohoto nového zámku tomuto i přes výzvy nikdy nepředal do dne 11. 4. 2015, kdy došlo k požáru uvedené stavby a jejímu následnému kompletnímu zničení, kdy tento stav neoprávněného bránění v užívání nemovitosti trval až do dne 26. 5. 2015, tedy do právní moci rozsudku odvolacího Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, pod sp. zn. 29Co 322/2014-663, ze dne 31. 3. 2015, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v České Lípě, jednací číslo: 15 C 320/2011-449, ze dne 6. 2. 2014 o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k uvedené nemovitosti, kdy tímto jednáním tedy v uvedené době a na uvedeném místě záměrně neoprávněně bránil v užívání předmětné nemovitosti oprávněné osobě, poškozenému [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE]

čímž měl spáchat přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, Městskému úřadu Česká Lípa, neboť skutek by mohl být posouzen jako přestupek proti majetku podle § 50 písm.b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v České Lípě (dále jen státní zástupce) v zákonné lhůtě stížnost, kterou později zdůvodnil písemně.

Státní zástupce ve své stížnosti uvádí, že nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně spočívající v tom, že jednání obviněného sice naplňuje formální znaky skutkové podstaty stíhaného trestného činu, ale chybí naplnění jeho materiální stránky (poukazuje na to, že nová trestněprávní úprava toto pojetí neobsahuje). Má za to, že i citované rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, uvedené již v obžalobě, se vztahuje právě na tuto situaci, kdy existence jiné právní normy nevyklučuje aplikaci trestněprávní aplikaci. Dále namítá, že si nelze představit jiné zásadnější jednání, které by oprávněné osobě zamezilo vstupu do nemovitosti, než právě osazení nemovitosti kovovou petlicí a visacím zámkem. Je podle něj jednoznačné, že druhá osoba má zamezen přístup do nemovitosti a je vyloučena z jejího řádného užívání. Dále je podle něj nutno přihlídnout k tomu, že vztahy mezi obviněným a poškozeným byly dlouhodobě negativní a dlouhodobě byly řešeny v civilních řízeních a tudíž si obviněný musel být vědom toho, že svým jednáním vztah spoluvlastníků jednoznačně vyhrocuje a může si být vědom případného postihu za toto jednání a dále je nutno přihlídnout k době, kdy k udržování protiprávního vztahu docházelo. S ohledem na výše uvedené skutečnosti má pak za to, že nelze v předmětném případě souhlasit s aplikací § 12 odst. 2 trestního zákoníku a proto navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí podle § 149 odst. 1 písm.b) trestního řádu zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud z podnětu podané stížnosti, podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že podaná stížnost není důvodná.

Krajský soud nezjistil v dosavadním procesním postupu orgánů činných v trestním řízení (včetně soudu prvního stupně) nějakých závažných vad či pochybení, které by mohly zásadním způsobem ovlivnit rozhodnutí ve věci. Ze spisového materiálu jsou patrné všechny aspekty dosavadního sporu mezi spoluvlastníky pozemku parcelního čísla [redacted] v katastrálním území [redacted] obviněným [redacted] a poškozeným [redacted] [redacted] rozhodnutí ve věci Okresního soudu v České Lípě sp.zn. 15C 320/2011 i podrobná stanoviska obviněného i poškozeného. Obviněný od počátku popírá, že by se trestné činnosti dopustil, napadl usnesení o zahájení trestního stíhání, srozuměn nebyl ani s podáním obžaloby. Obviněný uvádí, že to nebyl on, kdo osadil kovovou petlicí a visacím zámkem dveře nemovitosti a zbránil tak poškozenému nemovitost užívat, nýbrž má za to, že to byl právě [redacted] kdo mu užívání nemovitosti osazením kovové petlice a zámku po celou dobu odpíral. Soud prvního stupně pak při zjišťování skutkového stavu vycházel z toho, že v předmětné nemovitosti došlo k osazení dveří kovovou petlicí s visacím zámkem, avšak obviněný v době, kdy se tohoto jednání dopustil, nemohl předpokládat, že jeho jednání je trestné (odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 469/04) a proto toto jednání nepředstavuje v případě obviněného takové jednání, které by naplnilo materiální znaky skutkové podstaty stíhaného přečinu, neboť toto jednání nevykazuje potřebný stupeň společenské škodlivosti. S posledně jmenovaným závěrem, avšak částečně z jiných důvodů, než uvedl soud prvního stupně, se pak mohl ztotožnit i krajský soud.

Krajským soudem pak bylo ze spisového materiálu (včetně spisu Okresního soudu v České Lípě sp.zn. 15C 320/2011, který si stížnostní soud připojil) shodně zjištěno, že obviněný a poškozený se souhrou náhod a aniž by to bylo od počátku jejich záměrem stali

v roce 2005 spoluvlastníky rekreačního domu č. [REDAKCE] na pozemku parcelního čísla [REDAKCE], jehož součástí uvedená stavba byla, v katastrálním území [REDAKCE] který až do října roku 2011 užíval v podstatě výhradně poškozený [REDAKCE]. Již v té době existovaly mezi spoluvlastníky spory o tom, kdo a v jakém rozsahu bude nemovitost užívat. Dne 21.10.2011 se dostavil na místo obviněný společně s policií a zámečnickem, za jehož pomoci vyměnil vložku zámku. Obviněný chtěl dle svého vyjádření spoluvlastníka o této výměně informovat, ale nestihl to. Dne 20.11.2011 se na místo dostavil poškozený [REDAKCE] (vyplývá to z jeho písemného podání ve výše uvedené občanskoprávní věci) a osadil vstupní dveře do objektu novým zámkem. Poškozený pak, rovněž ve svém vyjádření, uvedl, že sice chtěl dát obviněnému klíče, ale také to nestihl. Ode dne 24.11.2011 pak byly jediné vstupní dveře do nemovitosti osazeny kovovou petlicí a zámkem, přičemž oba spoluvlastníci tvrdili, že dveře takto osadil druhý spoluvlastník, vzájemně se vyzývali k předání klíčů od nemovitosti a umožnění tuto nemovitost užívat. Až do dne 11.4. 2015 (kdy byla nemovitost požárem zničena) tam tento zámek, od kterého oba tvrdili, že nemají klíče, byl. Oba se pak na místo opakovaně dostavovali (a to i s policií), k další výměně zámku však nedošlo. Dne 15.12.2011 podal obviněný žalobu na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k předmětné nemovitosti, o které pak bylo pravomocně rozhodnuto dne 31. 3. 2015, kdy byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, č.j. 29 Co 322/2014-663, potvrzen rozsudek Okresního soudu v České Lípě, č.j. 15 C 320/2011-449, ze dne 6. 2. 2014, kterým bylo rozhodnuto tak, že bylo zrušeno výše uvedené spoluvlastnictví k předmětné nemovitosti a jejím vlastníkem se stal [REDAKCE]

Podle § 123 zákona č. 40/1964 občanského zákoníku (který je nutno podle § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 občanského zákoníku s ohledem na dobu jednání aplikovat), je vlastník v mezích zákona oprávněn předmět svého vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky a nakládat s ním. Podle § 124 občanského zákoníku mají všichni vlastníci stejná práva a povinnosti a poskytuje se jí stejná právní ochrana. Podle § 139 odst. 2 občanského zákoníku, o hospodaření se společnou věcí rozhodují spoluvlastníci většinou, počítanou podle velikosti podílů. Při rovnosti hlasů nebo nedosáhne-li se většiny nebo dohody, rozhodne na návrh kteréhokoliv ze spoluvlastníků soud.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že oba vlastníci měli stejná práva a povinnosti a jejich podíly si byly rovny. Mezi spoluvlastníky nedošlo k žádné právně relevantní dohodě ohledně užívání věci a po roce 2011 už zde nebyla ani žádná konkludentní dohoda v tom směru, že nemovitost bude užívat [REDAKCE]. Od této doby až do roku 2015, jak správně uvedl soud prvního stupně, nebyla právní (ani faktická) situace týkající se užívacích práv spoluvlastníků nemovitosti jednoznačně určena, oba mohli nemovitost užívat a oba museli strpět užívací práva druhého spoluvlastníka (a není tak přílehlavý odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu České republiky IV. ÚS 469/04, kde došlo opuštěním nemovitosti k zániku užívacího práva). Ani skutečnost, že byl podán návrh na zrušení spoluvlastnictví neopravňuje spoluvlastníka k tomu, aby druhému spoluvlastníkovi znemožnil přístup do nemovitosti (srov.rozh. Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tdo 1232/2016). Krajský soud má ale za to, že způsob, jakým bylo druhému spoluvlastníkovi zbráněno v užívání předmětné nemovitosti, však není v tomto konkrétním případě takovým zásadním jednáním, které by mohlo v užívání zabránit a v tomto směru nepovažuje námitku stěžovatele za důvodnou. [REDAKCE] užíval nemovitost do roku 2011, poté už obviněný (nikoli v rozporu se

svými právy spoluvlastníka) nesouhlasil s tím, že poškozený bude nemovitost užívat výlučně sám. Vzhledem k tomu, že neměl do nemovitosti přístup, dostavil se dne 21.10.2011 s policií a zámečnickem na místo a zámek vyměnil. Poškozenému klíče nepředal a poškozený si pak své užívací právo zajistil dne 20.11.2011 tím, že se dostavil k nemovitosti a osadil jediné vstupní dveře novým zámkem, od něhož obviněnému také klíče nepředal. Za této situace pak není jasné, proč shodně nepostupoval také po 24.11.2011, kdy byl zámek opětovně nově osazen petlicí a visacím zámkem. Poškozený se na místo dostavil s policií, ta provedla ohledání a vzhledem k tomu, že byl spoluvlastníkem nemovitosti, nic mu nebránilo v tom, aby postupoval stejně jako 20.11.2011, případně (aby se vyhnul stálému osazování zámků) aby podal návrh na určení, jak budou do rozhodnutí soudu spoluvlastníci nemovitost užívat. Nelze se tedy ztotožnit se závěrem státního zástupce, že šlo o zcela zásadní překážku, neboť obdobná překážka ze dne 21.10.2011 poškozenému neznemožnila, aby se dostavil na místo a nemovitost opět začal užívat. Tato skutečnost pak úzce souvisí i s další námitkou, kterou uplatnil státní zástupce a to s dobou, po kterou nemohl poškozený předmětnou nemovitost užívat. Poškozený si od roku 2011 až do roku 2015 nezajistil vstup do nemovitosti (byť za asistenci policie případně zámečníka, který by bez poškození nemovitosti překonal technického zabezpečení) ani nepodal návrh na určení hospodaření v nemovitosti. Spoluvlastník je oprávněn, jak vyplývá z citovaného § 123 zákona č. 40/1964 Sb. předmět svého spoluvlastnictví užívat, což zahrnuje i to, že je oprávněn si do nemovitosti zjednat přístup.

Podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.

Předně je třeba upozornit na skutečnost, že vzájemné vztahy mezi obžalovaným a poškozeným, jsou dlouhodobě napjaté, jak vyplývá i z připojeného přílohového spisu Okresního soudu v České Lípě. Skutečnost, že se jednotlivá soudní řízení promítají i do vztahu mezi obviněným a poškozeným, je patrná nejen z výpovědí obou aktérů, ale též z připojených vyjádření. Státní zástupce v podané stížnosti uváděl, že obviněný musel být vědom toho, že svým jednáním vztah spoluvlastníků ještě vyhrocuje, totéž by však bylo možno vytknout i poškozenému a jeho jednání ze dne 20.11.2011. Na základě shora uvedených skutečností je závěr o vzájemně napjatých vztazích a emociálně vyhrocené situaci zcela bezpečně odůvodněn a námitku státního zástupce, že to bylo jen jednání obviněného, které vyhrocovalo vzájemnou situaci, krajský soud důvodnou neshledal. Shodně neshledal důvodnou ani další námitku státního zástupce, že zásah do zájmu chráněného trestním zákoníkem byl tak závažný, že vylučuje použití zásady subsidiarity trestní represe. Obecně lze říci, že osoba, která vymění zámek a dlouhodobě tak znemožní užívání nemovitosti, se může dopustit přečinu kvalifikovaného podle § 208 odst. 2 trestního zákoník (srov.rozh. Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tdo 1323/2016); bez výjimky však vždy nemusí jít o trestný čin, ale je třeba zjišťovat, za jakých okolností a poměrů k takovému následku došlo. V tomto konkrétně projednávaném případě bylo poškozenému v užívání nemovitosti bráněno kovovou petlicí s visacím zámkem a jak je shora uvedeno, nejde o nepřekonatelné technické zabezpečení, kdy obdobné zabezpečení již poškozený v minulosti bez větších obtíží překonal. Skutečnost, že k tomuto prostředku z vlastní vůle nesáhnul další čtyři roky, nesvědčí o závažnosti jednání obviněného a o způsobení škodlivého následku. Krajský soud

pak neshledal v tomto směru příležitým ani odkaz na usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 82/2012. V této věci byl projednáván zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, avšak otázku subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku je potřeba předně zvažovat u méně závažných trestných činů. Uplatní se jen za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (materiální korektiv formálního pojetí trestného činu). V tomto případě posuzované jednání této hranice nedosahuje. Běžně se této trestné činnosti dopouštějí pachatelé - spoluvlastníci za situace, kdy sami nemovitost intenzivně užívají a druhému spoluvlastníku zcela znemožní (i tím, že jsou zde přítomni) do nemovitosti přístup. Jak však vyplývá ze spisového materiálu, od roku 2011 do roku 2015 nemovitost chátrala, nebyla udržovaná a oba spoluvlastníci jí věnovali pozornost jen potud, pokud měli podezření, že ji užívá druhý spoluvlastník. Oba spoluvlastníci si již před dobou, jež je předmětem trestního stíhání, zjednali do nemovitosti přístup tím, že vyměnili zámek a druhému spoluvlastníku nepředali klíče a jejich postoj od roku 2011 do roku 2015 svědčil spíše o snaze formálně právně uspět než fakticky využít svého užívacího práva.

U méně závažných trestných činů, u kterých je třeba posuzovat, zda takové jednání vykazující znaky trestného činu, vyžaduje ochranu trestního práva, je důležité rozlišovat, zda má toto jednání soukromoprávní základ. Proto, pokud jsou naplněny objektivní i subjektivní znaky trestného činu, při promítnutí principu trestněprávní represe jako posledního prostředku „ultima ratio“ nemůže být ignorována občanskoprávní stránka věci. Je proto třeba rozlišit, kdy již je možné dovodit, že trestní právo nemůže nahrazovat ochranu práv a právních zájmů jednotlivce v oblasti soukromoprávních vztahů, kde závisí především na individuální aktivitě jednotlivce, aby střežil svá práva, jimž má soudní moc poskytovat ochranu, a kdy je opodstatněné, aby tuto ochranu aktivně přebíraly orgány činné v trestním řízení, jejichž úkolem je ochrana převážně celospolečenských hodnot (srov.rozh. Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1362/2016). Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, ze kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné (srov. Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu, sp. zn. Tpjn 301/2012). Jak je z výše uvedených skutečností patrné, jednání obviněného (i poškozeného) má ryze soukromoprávní základ a jak vyplývá z podání jak obviněného tak i poškozeného, oba se snažili se domoci především toho, aby bylo konstatováno, že druhý spoluvlastník jednal protiprávně a měli tak m.j. argumenty pro probíhající občanskoprávní řízení. V tomto konkrétním případě šlo nikoli o ochranu celospolečenských hodnot, ale spíše o ochranu individuálních práv jednotlivce, která byla souběžně projednávána i v občanskoprávním řízení. Za této situace pak má i krajský soud za to, že dostatečné, účinné a vhodnější je jednání obviněného, spočívající v osazení dveří kovovou petlicí s visacím zámkem dne 24.11.2011, řešit (projednat a případně postihnout) ve správním řízení.

Na základě těchto skutečností i krajský soud dospěl k závěru, že v tomto případě zcela postačí uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu ve smyslu § 12 odst.2 trestního zákoníku, protože nejde o jednání společensky škodlivé, aby bylo nutné je řešit prostředky trestního práva, a soud prvního stupně nepochybil, jestliže daný skutek postoupil příslušnému správnímu orgánu k projednání s tím, že by se v této věci mohlo jednat o přestupek (§ 171 odst. 1 trestního řádu). Krajský soud neshledal důvod pro změnu či zrušení

výroku napadeného usnesení a proto stížnost státní zástupkyně zamítl jako nedůvodnou, podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu.

Poučení:

*Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.*

*Proti tomuto rozhodnutí může obviněný a nejvyšší státní zástupce podat **d o v o l á n í** do **d v o u m ě s í c ů** od doručení tohoto rozhodnutí.*

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a/ až l/ tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Liberci dne 4. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:

Martina Andraši

**Martina
Andraši**

Digitálně podepsal Martina Andraši
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ.00215708,
o=KRAJSKÝ SOUD V ÚSTÍ NAD LABEM
(IC 00215708), ou=pobočka Liberec,
ou=00688, cn=Martina Andraši,
sn=Andraši, givenName=Martina,
serialNumber=P172866,
title=zapisovatelka
Datum: 2017.08.18 06:45:52 +0200

Mgr. Gabriela Pudilová, v. r.
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem-pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 24. října 2018 *o stížnosti*

obviněného: [REDAKCE]

proti *usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 23. května 2018, č.j. 4 T 35/2012-432,*

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) **trestního řádu** se stížnost **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením byl podle § 283 písm. d) trestního řádu zamítnut návrh obviněného [REDAKCE] na povolení obnovy řízení.
2. Proti tomuto usnesení si [REDAKCE] podal ihned po jeho vyhlášení stížnost, kterou posléze prostřednictvím svého obhájce odůvodnil. V podané stížnosti namítá, že nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že by nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by obnovu odůvodňovaly. Obviněný zčásti svůj návrh o obnovu opřel o fakt, že původní usnesení soudu o postoupení věci spekulovalo na téma odpovědnosti za přestupek, resp. existenci přestupku a tato skutečnost pak ve spojení s vyvstáním nových důkazů založila důvod obnovy. Soud si v usnesení i odporuje, když na jednu stranu se distancuje od posouzení skutku jako přestupku (tedy předběžného vyhodnocení obžalobou popsaného děje) a na druhou stranu konstatuje, že klíčové důkazy obžaloby vlastně vůbec nehodnotil; pokud by tomu tak nebylo, pak soud nemohl předběžně posoudit toto jednání ani jako eventuální přestupek. Trvá na to, že svědecká výpověď [REDAKCE] kterou opětovně zopakovala i u veřejného zasedání, je novou skutečností a důkazem, který je důvodem pro obnovu řízení. Dále pak trvá na to, že přípravné řízení neproběhlo standardně, když byla ve věci vyslýchána znalkyně [REDAKCE] která byla vázána mlčenlivostí. Vyšetřovatel tak pochybil a tato nezákonná výpověď tvořila klíčový důkaz obžaloby. V závěru své stížnosti proto navrhl, aby stížnostní soudu napadené usnesení zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí případně aby sám rozhodl, že se obnova řízení povoluje.
3. Z podnětu včas podané stížnosti odsouzeného krajský soud podle § 147 odst.1 trestního řádu přezkoumal správnost výroků napadeného usnesení a řízení, usnesení předcházejícímu a dospěl k následujícím závěrům:
4. V řízení, které předcházelo vynesení napadeného usnesení, krajský soud neshledal žádné pochybení. V procesním postupu soudu prvního stupně nebylo shledáno žádných vad či nedostatků. Okresní soud si opatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí, měl k dispozici kompletní spisový materiál, ve věci nařídil veřejné zasedání, kde se měl obviněný možnost k věci vyjádřit a ve věci vyslechl [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

5. Z obsahu spisu bylo krajským soudem shodně zjištěno, že usnesením ze dne 18.4.2017, č.j. 4 T 35/2017-362 Okresní soud v České Lípě postoupil podle § 314c odst. 1 písm. a) trestního řádu z důvodu uvedeného v § 188 odst. 1 písm. b) trestního řádu a § 171 odst. 1 trestního řádu trestní věc obviněného [REDAKCE] pro skutek spočívající v tom, že

dne 24. 11. 2011, jako v té době podílový spoluvlastník nemovitosti, rekreačního domku, číslo evidenční [REDAKCE] na pozemku parcelní číslo [REDAKCE], jehož součástí uvedená stavba rekreačního domku byla, v katastrálním území [REDAKCE] na vstupní dveře do této nemovitosti sám a svévolně osadil kovovou petlici s vlastním visacím zámekem, čímž záměrně, neoprávněně znemožnil užívání uvedené nemovitosti [REDAKCE] jako dalšímu spoluvlastníku této nemovitosti, přičemž klíče od tohoto nového zámku tomuto i přes výzvy nikdy nepředal do dne 11. 4. 2015, kdy došlo ke požáru uvedené stavby a jejímu následnému kompletnímu zničení, kdy tento stav neoprávněného bránění v užívání nemovitosti trval až do dne 26. 5. 2015, tedy do právní moci rozsudku odvolacího Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, pod sp. zn. 29 Co 322/2014-663, ze dne 31. 3. 2015, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v České Lípě, jedací číslo: 15 C 320/2011-449, ze dne 6. 2. 2014 o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ke uvedené nemovitosti, kdy tímto jednáním tedy v uvedené době a na uvedeném místě záměrně neoprávněně bránil v užívání předmětné nemovitosti oprávněné osobě, poškozenému [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE]

čímž měl spáchat přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, Městskému úřadu Česká Lípa, neboť skutek by mohl být posouzen jako přestupek proti majetku podle § 50 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.8.2017, kdy byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č.j. 31 To 227/2017-390 zamítnuta stížnost státního zástupce směřující proti tomuto rozhodnutí. Usnesením Městského úřadu v České Lípě, odboru správního ze dne 5.12.2017, č.j. 782/2017, které téhož dne nabylo právní moci, byla postoupená věc odložena, neboť dne 27.11.2017 odpovědnost obviněného za přestupek zanikla

6. Dne 22.3.2018 požádal obviněný o obnovu řízení s tím, že najevo vyšly nové skutečnosti, které vyvozuje z toho, že dne 16.2.2018 u Obvodního soudu pro Prahu 1 v jeho civilní věci proti žalovanému [REDAKCE] vedené pod sp. zn. 41 C 5/2014 svědkyně [REDAKCE] (manželka obviněného) svou výpověď jednoznačně vyvrátila skutečnosti uvedené v obžalobě a z její výpovědi lze dovodit příznivější důsledky pro posouzení trestní věci obviněného. Tato svědkyně v posuzované trestní věci vůbec nevyprávěla a v přípravném řízení nebyla vyslechnuta za přítomnosti obhájce. Dalším důvodem pak byly výhrady k procesnímu postupu orgánů činných v přípravném řízení ohledně výslechu [REDAKCE]
7. Ve věci byl u veřejného zasedání podrobně vyslechnut obviněný, který opětovně vznášel procesní námitky k výpovědi znalkyně, vyjádřil domněnku, že trestní řízení proti jeho osobě bylo vedeno nezákonně a kabinetně i to, že ve výpovědi své manželky spatřuje novou skutečnost. [REDAKCE] pak před soudem prvního stupně uvedla (okresní soud správně pro nadbytečnost za situace, kdy svědkyni vyslechl osobně, zamítl návrh na doplnění dokazování spisem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 41 C 5/2014), že spolu s obviněným z úkrytu v blízkosti rekreačního domku pozorovali [REDAKCE] který na vstupní dveře rekreačního domku montoval kovovou petlici s visacím zámekem. Okresní soud pak na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy již známými odůvodňovaly jiné rozhodnutí ve věci, neboť skutečnosti, které uváděla [REDAKCE] jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

opakováním tvrzení obviněného a nelze je proto označit za nové, svědkyně byla v přípravném řízení vyslechnuta způsobem odpovídajícím trestnímu řádu (vzhledem k tomu, že neproběhlo hlavní líčení, soud z ní nevycházel) a shodně zákonu odpovídajícím způsobem byla vyslechnuta i [REDAKCE] z jejíž výpovědi také soud nevycházel, neboť se vyjadřovala jen k okolnostem zadání a zpracování znaleckého posudku a proto žádost o povolení obnovy podle § 283 písm. d) trestního řádu zamítl. Krajský soud se potom s uvedeným postupem soudu prvního stupně mohl ztotožnit.

Podle § 278 odst. 2, věta první, trestního řádu, obnova řízení, které skončilo pravomocným usnesením soudu o zastavení trestního stíhání, včetně schválení narovnání, o postoupení věci jinému orgánu nebo o podmíněném zastavení trestního stíhání, a to i v případě, že ještě nenastaly skutečnosti uvedené v § 308 odst. 3., se povolí, vyjdou-li najevo nové skutečnosti a důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve vést k závěru, že důvody k takovému rozhodnutí tu nebyly a že je na místě v řízení pokračovat.

8. Předně je nutno uvést, že obviněný se v průběhu řízení o návrhu na obnovu snaží prokázat a poukázat na vadný přístup orgánů činných v trestních řízeních. V tomto případě nejde o novou skutečnost nebo důkaz, neboť procesní námitky už byly opakovaně vznášeny v průběhu přípravného řízení i v řízení před soudem a s ohledem na to, že došlo z soudem prvního i druhého stupně podrobně odůvodněných důvodů k postoupení věci, nemají a neměly tyto námitky žádný relevantní vliv na učiněné rozhodnutí ve věci. Dále je nutno zdůraznit, že v případě postoupení věci, je možno obnovu řízení povolit jen za situace, kdy vyjdou najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které by mohly (samy nebo ve spojení s jinými důkazy) vést k závěru, že důvody k takovému rozhodnutí tu nebyly a je na místě pokračovat v řízení. Jinak řečeno, tyto skutečnosti či důkazy soudu dříve neznámé, musí odůvodnit závěr, že trestní stíhání nemělo být postoupeno a soud by měl pokračovat v řízení o obžalobě. A takovým důkazem pak není ani výpověď [REDAKCE]. Tato svědkyně v průběhu přípravného řízení v souladu s ustanovením § 158 odst. 6 trestního řádu podala vysvětlení, kde uvedla mimo jiné i to, že s manželem schováni sledovali, jak [REDAKCE] namontovává zámek s petlicí. Není rozhodné, zda by v pozdějším řízení byl tento důkaz procesně použitelný, to znamená, že by byl přečten za souhlasu stran podle § 211 odst. 6 trestního řádu či zda by strany trvaly na osobním výslechu svědkyně a ta by byla vyslechnuta a tyto skutečnosti uvedla. Podstatné je to, že tyto skutečnosti byly jak soudu prvního tak soudu druhého stupně známy již v době vydání předmětného rozhodnutí o postoupení věci a to nejen z výpovědi [REDAKCE], ale také z výpovědi samotného obviněného. Není zřejmé, čeho se tak obviněný domáhá. V případě, že by byla povolena obnova řízení a svědkyně by byla vyslechnuta jako svědek po řádném poučení, nepochybně by uvedla právě to, že [REDAKCE] viděla při výměně zámku a petlici (což okresní soud ověřil jejím výslechem), tedy shodně jako to uvedla v přípravném řízení. Není rozhodné, zda u její výpovědi byl či nebyl přítomen obhájce, neboť jde o stejné skutečnosti, které již byly soudům obou stupňů známy. Odsouzený tak svým podáním v podstatě požaduje pouze přezkum předchozího řízení, k čemuž však není institut obnovy řízení určen. Jím navrhované důkazy tedy samy o sobě ani ve spojení s dalšími již známými skutečnostmi a důkazy nemohou odůvodnit jiné rozhodnutí a proto okresní soud postupoval správně, pokud návrhu [REDAKCE] nevyhověl.
9. Vzhledem k uvedeným skutečnostem tak ani krajský soud neshledal důvod podle § 278 odst. 2 trestního řádu pro povolení obnovy řízení, které skončilo pravomocným usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 18.4.2017, č.j. 4 T 35/2017-362 ve spojení s usnesením

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočka v Liberci ze dne 4.8.2017, č.j. 31 To 227/2017-390 o postoupení věci, stížnost odsouzeného [REDACTED] proto neshledal důvodnou a proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 24.10.2018

Mgr. Gabriela Pudilová, v. r.
předsedkyně senátu

Martina Digitálně podepsal
Andraši Martina Andraši
Datum: 2018.11.06
14:18:43 +01'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.